

2. Криштопа І. І. Методика та організація обліку та контролю нематеріальних активів : автореф. Держ. вищ. навч. закл. Київ. нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана. – К., 2008. – 19 с.
3. Лазаренко Д. А., Сиренко С. В. Интеллектуальный капитал: учетные и правовые аспекты // Вісник ЖДТУ. – 2003. – № 4 (26). С. 138-146.
4. Скоп Х.І. Організація та методика бухгалтерського обліку нематеріальних активів на сучасних підприємствах / Х. Скоп // Бухгалтерський облік і аудит. – 2014. №5. – С. 29–39.
5. Гордієнко Н. І. Фінансовий облік: Навчальний посібник (для студентів економічних спеціальностей). – Харків: ХНАМГ, 2005. – С.60-64.
6. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 38 Нематеріальні активи https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_050#n211
7. https://www.studmed.ru/kozyrev-an-makarov-vl-ocenka-stoimosti-nematerialnyh-aktivov-i-intellektualnoy-sobstvennosti_6849f9230fa.html

МЕХАНІЗМ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНОЮ БЕЗПЕКОЮ ПІДПРИЄМСТВА

Стеклова Н. В., магістр, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Бізнес-організації розробляють та підтримують стратегічні плани для більшості заходів, які вони здійснюють. Стратегічні плани визначають потребу в дії, вплив цієї конкретної дії та рушійні сили, що стоять за нею.

Для ефективного забезпечення економічної безпеки підприємства потрібне використання системного та комплексного підходів, які визначають необхідність формування механізму стратегічного управління економічною безпекою підприємства, який представляє собою сукупність спрямованих дій для досягнення поставлених цілей підприємства за допомогою створення сприятливих умов для ефективного використання ресурсів.

Стратегія безпеки в будь-якій організації починається з поглибленого аналізу їхнього бізнесу. Таким чином, стратегія безпеки є важливим документом, в якому детально викладено низку кроків, необхідних для того, щоб організація могла визначити, мінімізувати та керувати ризиками, при цьому відповідаючи вимогам. Ефективна стратегія безпеки є комплексною, динамічною та гнучкою, що дозволяє своєчасно реагувати на будь-які загрози економічній безпеці підприємства.

Щоб ефективно захистити організацію з допомогою чітко спланованої стратегії безпеки, важливим є визнання останньої як важливого компоненту організації. Ефективні та дієві програми забезпечення безпеки вимагають співпраці керівників бізнесу та персоналу організації разом із чітким управлінням та відданістю вищого керівництва та адміністрації. Забезпечення економічної безпеки – це інтегрована функція, яка потребує ефективної співпраці в рамках всієї організації [1].

Розробка стратегії економічної безпеки підприємства – це детальний процес, який включає первинну оцінку, планування, імплементацію та

постійний моніторинг. Він також може включати комбінацію дій, що протидіють потенційним загрозам та захищають вразливі елементи організації: політики та процедури, управління доступом, системи зв'язку, технології та практики інтеграції систем.

До функцій стратегії забезпечення економічної безпеки належать:

1. Інформаційна – полягає у централізації, систематизації, обробці інформації та формуванні на її основі рекомендацій з організації діяльності підприємства, а також виробленні пропозицій щодо напрямків загальної стратегії організації.

2. Організаційна – полягає у забезпеченні необхідними трудовими інтелектуальними ресурсами, засобами праці, проведенні координації заходів зацікавлених підрозділів та осіб, мотивації, заохоченні та санкції щодо персоналу, контролю над його діяльністю.

3. Ресурсозабезпечуюча – полягає у своєчасному забезпеченні підприємства необхідними фінансовими ресурсами, прогнозуванні та плануванні їх надходжень, пошуку оптимального поєднання джерел їх залучення.

4. Розподільча – полягає у прогнозуванні та плануванні строків та обсягів інвестицій, інших видатків, пошуку об'єктів капіталовкладень.

5. Антикризова – полягає у своєчасному виявленні, прогнозуванні та попередженні різних небезпек зовнішнього та внутрішнього середовища підприємства, максимально ефективному виведенні організації з кризового стану.

6. Адаптивна – полягає у безперевному пристосуванні стратегії економічної безпеки до мінливих умов зовнішнього та внутрішнього середовища з метою використання нових можливостей та захисту підприємства від нововиявлених загроз.

7. Контрольна – полягає у виявленні зовнішніх та внутрішніх факторів, які негативно впливають на процес стратегічного управління та створенні пропозицій щодо їх нівелювання [2].

Механізм стратегічного управління економічною безпекою підприємства повинен ґрунтуватися на наступних принципах: інтегрованість із загальною системою менеджменту; орієнтація на поставлені цілі діяльності підприємства; адаптивність механізму до мінливих умов зовнішнього та внутрішнього середовища; комплексне формування інформаційного простору для оцінки рівня економічної безпеки підприємства; діагностика рівня економічної безпеки підприємства в умовах дії загроз внутрішнього та зовнішнього середовища; розробка та реалізація управлінських рішень з підвищення рівня економічної безпеки підприємства; контроль та регулювання рівня економічної безпеки підприємства [3].

Таким чином, механізм стратегічного управління є невід'ємною частиною системи економічної безпеки підприємства, що: базується на певних принципах, функціях та завданнях; передбачає використання системної сукупності конкретних заходів реалізації поставлених завдань, які необхідно використовувати не розрізнено, а у поєднанні, комплексно і оперативно.

Список використаних джерел:

1. Мойсеєнко І. П., Марченко О. М. Управління фінансово-економічною безпекою підприємства: навч. посібник. – Львів, 2011. – 380 с.
2. Хаванова М. С. Стратегічне управління фінансово-економічною безпекою підприємства (на прикладі автомобілебудівних підприємств) : дис. канд. ек. наук : 21.04.02 / Хаванова Марина Сергіївна – Київ, 2015. – 216 с.
3. Камлик М. І. Економічна безпека підприємницької діяльності. Економіко-правовий аспект: Навч. посібник. – К., 2005.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ У ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ ЯК СКЛАДОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЇХ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

*Східницька Г. В., канд. екон. наук, Содома Р. І., канд. екон. наук,
Львівський національний аграрний університет*

Стратегічне управління як елемент комплексного управління будь-якого суб'єкта господарювання займає одне із ключових позицій, позаяк прямопропорційно впливає на визначення пріоритетних фінансових інтересів, попереджує вплив внутрішніх та зовнішніх факторів та кризових явищ в його діяльності. Особлива увага саме такому виду управління має надаватися у функціонуванні сільськогосподарських підприємств з метою забезпечення їх фінансово-економічної безпеки.

Методологія процесу формування конкурентних стратегій у сільськогосподарських підприємствах повинна бути сформована із сукупності специфічних методів та принципів прийняття управлінських рішень в області формування і реалізації конкурентних стратегій [3, С. 106]. При побудові таких конкурентних стратегій у сільському господарстві необхідно враховувати варіанти практичної реалізації управлінських рішень для досягнення цілей, що дозволяють підприємству оптимально використовувати існуючий конкурентний стратегічний потенціал і залишатися у конкурентному середовищі. Це пояснюється наявністю специфічних умов діяльності вітчизняних аграрних підприємств.

Аналізуючи специфіку сільськогосподарського виробництва констатуємо, що кожна особливість пов'язана з низкою проблем виробничого, управлінського, соціально-економічного характеру.

Так, узагальнимо специфічні особливості діяльності сільськогосподарських підприємств в сучасних умовах господарювання:

1. Наявність і вплив природно-кліматичних факторів;
2. Задоволення соціальних потреб продуктами харчування;
3. Пролонгований виробничий цикл;
4. Багатофункціональне виробництво сільськогосподарської продукції і його диверсифікація;